

Sygnatura akt VIII Ga 194/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Budzyńska

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2015 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 13 stycznia 2015 roku, sygnatura akt X GC 726/14 upr

I. oddała apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Anna Budzyńska

Sygn. akt VIII Ga 194/15 upr

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2015 r., wydanym w sprawie X GC 726/14 upr Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanego M. S. na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 6.654,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz orzekł o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że powodowa spółka wniosła pozew przeciwko pozwanemu o zasądzenie kwoty 6.654,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu – tytułem nieuiszczonych należności czynszowych za lokal użytkowy, wynajmowany przez pozwanego od powódki na podstawie umowy najmu z dnia 21 września 2012 roku. Powódka wskazała, że pozwany odebrał faktury VAT, na poczet których dokonywał nieznacznych wpłat, nie zgłaszając przy tym żadnych zastrzeżeń, co do treści faktur oraz wysokości należności.

Pozwany w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując istnienie między stronami umowy najmu. Pozwany wskazał, że nie posiada żadnej dokumentacji, w tym wskazanej w treści pozwu umowy najmu lokalu oraz faktur VAT. Zakwestionował także moc dowodową faktur VAT.

W piśmie przygotowawczym, stanowiącym odpowiedź na sprzeciw, powódka podtrzymała swoje dotychczasowe twierdzenia, wskazując, że twierdzenia pozwanego zostały podniesione wyłącznie na potrzeby procesu, wskazując że stanowisko pozwanego stoi w oczywistej sprzeczności z dołączoną do pozwu umową najmu, podpisaną osobiście przez pozwanego oraz faktem, iż zgodnie z informacją ujawnioną w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności

Gospodarce, głównym miejscem wykonywania przez pozwanego działalności gospodarczej był lokal powódki, będący przedmiotem umowy najmu. Za oczywiście nieprawdziwe uznała również twierdzenia, że pozwany nie posiada żadnej dokumentacji uzasadniającej powstanie przedmiotowego roszczenia, a w szczególności wystawionych przez powódkę faktur VAT. Powódka wskazała, że wbrew twierdzeniom pozwanego, doręczyła pozwanemu wystawione faktury VAT. Podniosła, że pozwany kwitował własnoręcznym podpisem odbiór faktur wystawionych przez powódkę, nie wnosząc przy tym żadnych zastrzeżeń co do istnienia podstaw do ich wystawienia oraz co do wysokości stwierdzonych nimi wierzytelności. Wskazała, że dotychczas pozwany regulował należności czynszowe wobec powódki, stwierdzone wystawionymi przez powódkę fakturami VAT, przelewem na wskazany rachunek bankowy podając w tytule przelewu numer faktury, na poczet której należy zarachować dokonywana wpłatę. Zdaniem powódki oczywistym, jest że gdyby w istocie było tak, jak twierdzi pozwany, przedmiotowe wpłaty nie miały by miejsca.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Strony niniejszego postępowania są przedsiębiorcami.

W dniu 21 września 2012 r. (...) sp. z o.o. zawarła z pozwanym umowę, na podstawie której powódka z dniem 1 października 2012 r. wynajęła pozwanemu część lokalu użytkowego znajdującego się przy ul. (...) w S..

Ustalono, że koszty związane z bieżącą eksploatacją lokalu (woda, energia) proporcjonalnie do zużycia miał ponosić najemca – pozwany- na podstawie obciążenia fakturami VAT.

W umowie przewidziano, że pozwany zobowiązany był płacić miesięczny czynsz w wysokości 730 zł netto + VAT. Zapłata miała następować na podstawie faktury wystawionej przez powódkę, w terminie 7 dni od dnia jej wystawienia.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony. Ustalono, że każdej ze stron przysługuje prawo wypowiedzenia umowy za 1 miesięcznym okresem wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego.

Zmiana umowy wymagała formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Powódka wystawiała pozwanej faktury w oparciu o faktury wystawiane przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...). Należność za zimną wodę oraz ścieki była refakturowana w całości na pozwanego bowiem tylko on korzystał w lokalu z zimnej wody i ścieków. Pozwany nigdy nie zgłaszał zastrzeżeń co do wskazań należności za wodę i ścieki.

Faktury były przekazywane pozwanemu bezpośrednio.

Pozwany w dniu 3 grudnia 2012 r. uiścił na rzecz powódki kwotę 995,19 zł tytułem opłaty za fakturę FV 7/12.

W dniu 15 stycznia 2013 r. (...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 995,19 zł brutto tytułem czynszu najmu oraz zimnej wody i ścieków. Jako termin płatności wskazano 7 dni.

Pozwany potwierdził odebranie faktury swoim podpisem.

(...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 961,73 zł brutto tytułem czynszu najmu oraz zimnej wody i ścieków. Jako termin płatności wskazano 7 dni.

Pozwany w dniu 22 maja 2013 r. uiścił na rzecz powódki kwotę 4 397,05 zł tytułem opłaty za fakturę FV 4/13 oraz 3/13.

Pozwany w dniu 22 maja 2013 r. uiścił na rzecz powódki kwotę 430,00 zł tytułem opłaty za fakturę FV 4/13 oraz 3/13.

(...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 021,51 zł brutto tytułem czynszu najmu oraz zimnej wody i ścieków. Jako termin płatności wskazano 7 dni. (...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 021,51 zł brutto tytułem czynszu najmu oraz zimnej wody i ścieków. Jako termin płatności wskazano 7 dni.

(...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 021,51 zł brutto tytułem czynszu najmu oraz zimnej wody i ścieków. Jako termin płatności wskazano 17 czerwca 2013 r. (...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 412,60 zł brutto tytułem energii od 16.02.2013 do 12.04.2013). Jako termin płatności wskazano 17 czerwca 2013 r. (...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 136,80 zł brutto tytułem czynszu najmu oraz zimnej wody i ścieków oraz energii od 12.04.2013 - 19.06.2013. Jako termin płatności wskazano 17 lipca 2013 r.

(...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 969,42 zł brutto tytułem czynszu najmu oraz zimnej wody i ścieków. Jako termin płatności wskazano 08 sierpnia 2013 r.

(...) sp. z o.o. wystawiła wobec pozwanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 969,42 zł brutto tytułem czynszu najmu oraz zimnej wody i ścieków. Jako termin płatności wskazano 9 września 2013 r.

Pozwany potwierdził odebranie faktury swoim podpisem.

Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zeznań świadka I. M., że pozwany wielokrotnie zapewniał, iż ureguluje należności.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 r. powódka wezwała pozwanego do uregulowania kwoty 7 185,46 zł w terminie do dnia 30 sierpnia 2013 r. na wskazany rachunek bankowy.

Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 r. powódka wypowiedziała umowę najmu zawartą w dniu 21 września 2012 r. za jednomiesięcznym wypowiedzeniem ze skutkiem na koniec miesiąca tj. 30 września 2013 r. w związku z brakiem zapłaty za 7 miesięcy najmu.

W ocenie Sądu I instancji powództwo, którego podstawę prawną stanowił przepis art. 659 § 1 k.c. okazało się w całości uzasadnione. Sąd zauważył, iż analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, obejmującego zgłoszone przez powódkę dokumenty prywatne w postaci umowy najmu lokalu, faktury VAT, potwierdzenia przelewu, wezwania do zapłaty ustalonego w sprawie stanu faktycznego, wskazuje, że strony – zawarły umowę najmu, stanowiącą podstawę żądań powódki w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej braku zawarcia umowy najmu lokalu, Sąd zwrócił uwagę, że stanowisko pozwanego stoi w sprzeczności z dołączoną do pozwu umową najmu lokalu podpisaną osobiście przez pozwanego. Ponadto na niektórych z dołączonych do pozwu fakturach VAT widnieje podpis analogiczny do podpisu pozwanego widniejącego na umowie najmu lokalu. Stanowisko powoda korespondowało z zeznaniami świadka I. M. – pracownika powodowej spółki - która zeznała, że faktury były bezpośrednio przekazywane pozwanemu. Ponadto świadek zeznał, że wielokrotnie rozmawiał z pozwanym na temat zadłużenia z pozwanym, który nie zgłaszał zastrzeżeń co do wskazań należności za zimną wodą i ścieki. Sąd Rejonowy podkreślił, że pozwany pomimo zarzutu, że nie zawierał ze stroną powodowa umowy najmu lokalu, nie kwestionował autentyczności i wiarygodność złożonego przez niego podpisu na przywołanej umowie. O braku wcześniejszego kwestionowania przez pozwanego zawarcia umowy świadczą ponadto dokonane w dniach 3 grudnia 2012 r. oraz 22 maja 2013 r. 16 lipca 2013 r. wpłaty na rachunek powódki tytułem zapłaty za poszczególne faktury. Ponadto powódka słusznie zauważyła, że zgodnie z informacją ujawnioną w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, głównym miejscem wykonywania przez pozwanego działalności gospodarczej był lokal powódki, będący przedmiotem umowy najmu.

Sąd orzekający podniósł, że pozwany nie naprowadził jakichkolwiek dowodów na okoliczność aby strony nie łączył stosunek umowny. Pozwany winien – zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. – wskazać konkretny środek dowodowy, który przemawiałby za przyjęciem jego stanowiska za słuszne. Stanowisko zaprezentowane przez pozwanego pozostaje niewystarczające dla podważenia wiarygodności dowodu w postaci dokumentów przedłożonych przez powódkę oraz zeznań świadka. Okoliczność zawarcia i wykonania umowy najmu lokalu, znalazła odzwierciedlenie w dołączonych do pozwu fakturach VAT. Brak zatem zaprezentowania przez pozwaną dowodów pozwalających na zanegowanie roszczenia nie pozwalały na jego oddalenie.

Sąd uznał, iż analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, ustalonego w sprawie stanu faktycznego, jak i stanowiska przyjętego przez obie strony jednoznacznie wskazuje, że strony zawarły umowę najmu lokalu użytkowego znajdującego się przy ul. (...) w S..

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na względzie przede wszystkim treść zawartej między stronami umowy, wystawione na jej podstawie faktury VAT, potwierdzenia transakcji. Sąd uznał zeznania świadka I. M. w całości za wiarygodne, gdyż treść jej zeznań była spójna i korespondowała z pozostałym materiałem dowodowym. Stanowisko strony pozwanej Sąd uznał natomiast za niespójne oraz sformułowane na potrzeby niniejszego postępowania. Niespójność stanowiska pozwanego przejawiała się w tym, że pomimo twierdzenia, że nie zawierał z powódką umowy najmu lokalu, dokonał opłacenia faktur nr (...). O niespójność stanowiska pozwanego świadczy również i to, iż pomimo zakwestionowania faktu zawarcia z powódką umowy najmu lokalu, nie kwestionował on autentyczności i wiarygodności złożonego przez siebie podpisu na umowie najmu lub fakturach VAT. Celem wykazania słuszności swego stanowiska pozwany powinien złożyć wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa celem ustalenia autentyczności podpisu, czego zaniechał.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż pozwany nie stawiał się na rozprawę w celu przesłuchania przez co zaniechał zaprezentowania swojego stanowiska. Pozwany nie wykazał również ażeby w trakcie korzystania z lokalu dokonał płatności związanych z bieżącą eksploatacją lokalu lub też że żądane należności nie odpowiadają rzeczywistemu zużyciu.

Z powyższych względów Sąd uznał, że w pełni uzasadnione roszczenie powódki wobec pozwanego o zapłatę kwoty 6 654,88 złotych z tytułu najmu, jak i opłat za wodę i ścieki zgodnie z § 3,4 umowy stron.

Podstawę orzeczenia o odsetkach ustawowych od należności głównej stanowił art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione, w związku z czym powódkę należy traktować jako stronę wygrywającą spór w całości. Niezbędne koszty strony powodowej zamknęły się w kwocie 1 467,00 złotych (250,00 zł – koszty opłaty sądowej, 1200,00 – koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł – koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Jako, że były to koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przez powódkę, niniejszą kwotę zasądzono od pozwanego na rzecz powódki, na podstawie art. 98 § 1 i 3 Kodeksu postępowania cywilnego oraz § 6 pkt. 4, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U., Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany. Wyrok zaskarżono w całości i zarzucono:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w sprawie, skutkujące błędnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie,
- naruszenie art. 481 § 1 k.p.c. polegające na przyjęciu, że powód może domagać się odsetek za czas opóźnienia,
- naruszenie art. 101 k.p.c. polegające na przyjęciu, że pozwanemu nie należy się zwrot kosztów.

W uzasadnieniu wskazano, że Sąd I instancji naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów, poprzez dokonanie całkowicie dowolnej oceny, skutkującej błędnym ustaleniem stanu faktycznego w sprawie. Skarżący podtrzymał swoje stanowisko co do nieistnienia między stronami stosunku zobowiązaniowego w postaci powołanej przez powódkę umowy najmu, zaprzeczając aby taka umowa została przez strony zawarta. Podkreślił, że zarówno faktura VAT jak i dołączone do niej dokumenty to dokumenty wystawione i przygotowane przez powódkę. Sąd nie wziął pod uwagę twierdzeń pozwanego i tym samym dokonał wybiórczej oceny dowodów.

Żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie jest niezasadne, gdyż jak podniósł skarżący „zasadność złożonego powództwa wzbudza wiele wątpliwości strony pozwanej, a fakt żądania odsetek wydaje się być zupełnie przedwczesnym”.

Na tej podstawie zażądano zmiany albo uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

W niniejszej sprawie skarżący sformułował zarówno zarzuty naruszenia prawa procesowego polegające na naruszeniu art. 233 §1 k.p.c. oraz prawa materialnego – art. 481 § 1 k.c.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, przeprowadzona przez Sąd I instancji - wbrew zarzutom apelacji - ocena dowodów nie narusza reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c., a dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne znajdują potwierdzenie w treści przeprowadzonych dowodów. Sąd I instancji nie uchybił także przepisom prawa materialnego, które trafnie zastosował do ustalonego stanu faktycznego i uwzględniając rozkład ciężaru dowodu, wynikający z dyspozycji art. 6 k.c., prawidłowo ocenił żądanie pozwu oraz zgłoszone zarzuty. W tej sytuacji Sąd Okręgowy zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu I instancji przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia oraz ich ocenę prawną, przyjmując je za własne.

Sformułowany w apelacji przez skarżącego w tym względzie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługiwał na uznanie, Sąd Okręgowy nie stwierdził bowiem naruszenia przez Sąd I instancji zasad oceny wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów. Ustawodawca we wskazanym przepisie przyznał sądowi orzekającemu prawo oceny dowodów według własnego przekonania. W licznych orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie wskazuje się, iż ramy takiej oceny wyznaczają – obok obowiązku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego – zasady logiki i doświadczenia życiowego (por. np. wyrok SN z dnia 21 października 2005 r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2005 r. sygn. akt III CK 314/05). Ocena dowodów winna być zatem przeprowadzona z uwzględnieniem całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego i ujawnionych okoliczności sprawy, odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Przeprowadzona w ten sposób przez sąd orzekający ocena dowodów korzysta z waloru oceny dowodów odpowiadającej dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c.

Apelujący, który powołuje się na zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. winien wskazać, które z istotnych dowodów zostały pominięte, bądź które z nich zostały ocenione z naruszeniem powołanych wyżej zasad oraz na czym polegały błędy w ich ocenie.

W niniejszej sprawie skarżący nie wskazał żadnych argumentów mających uzasadnić jego zarzut, ograniczając się do powtórzenia swojego stanowiska prezentowanego przed Sądem Rejonowym. Sąd odwoławczy nie znajduje wobec powyższego żadnych podstaw do uznania oceny materiału dowodowego, przedstawionej w sposób wyczerpujący w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku za wadliwą.

W odniesieniu do kolejnego zarzutu dotyczącego bezzasadnego zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonych kwot stwierdzić należy, że w uzasadnieniu apelacji również nie wskazano argumentów mających uzasadnić wadliwość rozstrzygnięcia w tym przedmiocie.

Odnosząc się do zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciu o kosztach procesu zauważyć należy, że skarżący w żadnym sposobie nie starał się nawet uzasadnić swojego stanowiska co do zarzucanego naruszenia art. 101 k.p.c. Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z art. 98 k.p.c. znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie, strona przegrywająca proces

jest zobowiązana do zapłaty kosztów strony wygrywającej. Wyliczenie tych kosztów dokonane przez Sąd Rejonowy nie budzi zastrzeżeń i nie zostało zakwestionowane. W rezultacie także ta część apelacja nie może odnieść skutku.

Z przedstawionych przyczyn stosując normę art. 385 k.p.c. orzeczono o oddaleniu apelacji.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, który powódka wygrała w całości, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.